

obě lesní zvířata zaběhla, srnec se zastavil a nedůvěřivě se rozhlížel. Skrčkovi se nesmírně líbil; byl by jej s chutí objal. Ale srnec zadupal a už zmizel i s družkou.

Skrček se bezděky dal za srncem. Podlézal pod obrovskými smrky, vystupoval na kopečky a přecházel dolíky, až se octl u rokliny, jíž protékal slabý potůček. Břidlicové skaliny svou ovětralou šedí zpestřovaly zádumčivou lesní zeleň a ložiska kamenité suti vroubila jejich úpatí.

Skrček opět zaslechl v neveliké vzdálenosti tlumený zvuk. Dupot, rány dřevem a kamenem – šramot, pleskot. Co se to děje?

Plížil se po břiše s největší opatrností.

Aj – aj – aj! Tlustý huňatý medvěd, veliký jako chlap, provozoval tu podivné, směšné kejkle. Tancoval, tlapami mával, kroutil sebou a brzo ryl čumákem po zemi, brzo vyskakoval do výšky, inu, Skrček by se smál, až by se za břicho popadal, kdyby neměl z bručouna strach.